

Mustafa Sabri Efendiye İftira

İslâm'ın Mustafa Sabri'sine azim iftiralarda bulunanlar! Cemadat bile hamakatinize gülüyor.

Münafıkların ayrı ayrı cinayetleri ve muhtelif sıfatları arasında nifakın en birinci cinayeti olan hilelerini beyan eden usul-ü münazara, fenn-i mantık ve kanun-u edebiyeden uzak, sadece mukabere ve mugalata ile kaim, safsatadan ibaret bir varakpare elime geçti.

Bu müfteri, nifaka hücum eden münafıkları tevbih, takbih, tehdit ve ta'yip etmekle techil eden şu Meal-i Şerifin hücumuna maruz kalmış

“Onlara: İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin, denildiği vakit *'Biz hiç, sefihlerin (akılsız ve ahmak kişilerin) iman ettikleri gibi iman eder miyiz!' derler. Biliniz ki, sefihler ancak kendileridir, fakat bunu bilmezler (veya bilmezlikten gelirler).*”(Bakara, 2/13)

(Zira fiillerinde menfaat değil, zarar vardır, bu ise cehaletin en edna ve en aşağı bir derekesine düştüklerine işarettir.)

Veyl olsun o kimseye ki, Müslümanlar nezdindeki derekesini bildiği için, o derrasane cinayetlerini nasiyesi pek parlak, hile ve iftiradan müberra, İslâm'ın son asırda medar-ı iftihar, son Şeyh-ül İslâm, Tokatlı Mustafa Sabri Efendi'nin gölgesinde çöreklenmiş... Fakat o bedbaht kendisini kaplayan kara cehalet bulutları altında fark edememiş ki: O müstesna sima, cehalet gölgesinden müberradır, aridir. Bundan dolayı gölgesine çöreklenen, değil akli olan, zerre kadar hisse sahibi olanlar dahi, derhal fark eder, görür ve gördüler. Çünkü Peygamberimiz iki cihanın güneşi, Hatem-ül Enbiya mevki-i muallasını ihraz etmiş, kâinatın ilk ve son Efendisi, bir hadis-i şeriflerinde:

“Müminlerin ferasetinden sakınınız: zira onlar, Allah'ın nuruyla nazar ederler.”

diye ferman ediyor.

Gülünç müfteri! Ulum-u nakliye ve akliye havi azamî şecaat ve cesaret sahibi,

---

etkiya-i ulemadan İslâm'ın Mustafa Sabri'sini korkaklıkla itham ve cehaletine alet ediyor. Halbuki O zat, hayatta hiçbir haksızlığa tahammül edip göz yummamıştır.

Mesela, Manastırlı İsmail Hakkı Efendi ile **“Teşri”** meselesi üzerinde uzun ve müselsel, ilmî ve edebî münazaralar yapmış, hakkı izhar ederek İsmail Hakkı'nın hatasını yüzüne karşı, *“Beyan-ül Hak”* mecmuasında beyan etmiştir.

Sonra **Moskova Müftüsü Musa Carullah** Efendi'nin *“Bürhanlarımız”* namındaki eserindeki bazı hatalarına karşı tahammül etmeyip reddiyeler yazmış, daha sonra inandığı bir fikri Cumhuriyetin ilânı zamanında yüzde doksan dokuz ölüm tehlikesine karşı, pervasızca müdafaa ettiği için Mısır'a sürülmüş, aynı zamanda Moskova'dan Mısır'a sürülen Musa Carullah ile *“Ruh”* meselesi üzerinde azim münazaralar yapmış ve hepsinde de Mustafa Sabri Efendi haklı çıkmıştır.

Keza, Mısır'da telif ettiği *“Mevkif'ul akıl ve'l ilim min Rabbil Alemin”* adlı üç ciltlik fevkalade ehemmiyetli eserinin üçüncü cildinde, an'anelerini unutup irtidad ederek kendilerini Avrupa'ya bedava satan mürtedlerin başlarına azim tokatlar indirmiştir.

Asr-ı ahir fuzalasından olan böyle bir Zat, yazmış olduğu her hangi bir reddiyenin ölümünden sonra neşrini isteyebilir mi? Senin şu iftiran, bu asr-ı medeniyette hiçbir ferdin havsala-ı idrakine sığmayan bir hal-i aciptir.

Evet, eyne's-Sera ve eyne's-Süreyya? Haşa ve kella! O zat nerede, senin gibi böyle sahifeleri iftira, mugalata ve mükabere ile mülevves eden erzel ve eçhelin varakparesi nerede?..

Kâzip kaziyelerden tereküp eden mugalata ve kıyaslarınızın küsufu, *“Mağlata-i cezr ül esemi kelamı”* gibi sizi tezatlar kâbusu altında koyup, güneşten ışık alamaz olduğunuzdan, kâinata müdhike oldunuz. Cemadat bile hamakatinize gülüyor.

Zira, **1952** senesinde vefat eden bir zatın, **1957** de tabedilen bir esere reddiye yazdığını iddia ediyorsunuz. Reddiye diye uydurduğunuz uydurmaya da yüzlerce ciltlik eser külliyyatından bir cümle bile alamıyor, sadece, bu eserin müellifi hakkında yazılan şiirlerden birer cümle alıp ve bu cümleleri de kavaid-i beyandan olan teşbih, mecaz ve kinaye kanunlarından habersiz olarak, menba-ı hakikat ve kamus-u hikmet, maden-i belagat, bahr-ı hüccet, içi iman, dışı bürhan, sağı evveliyat, solu yakiniyat, her bir kaziyesi birer necm-i naci, her bir kıyası birer seyf-i kati, her satırı birer nüzhetgah, her sahifesi birer bostan-ı cinan, her bahsi fezay-ı iman, her teşbih ve temsili hakikatli bir rasathane olan Risale-i Nur'a perde çekilmez, çekemezsin, çekemedin.

Ey müfteri! Alem-i zulümatta yaşayabilirsin. Fakat nur alemine perde olamazsın. Ey ahmak-ı hümaka! Ahmaklıkta tarihte meşhur Hebenneka'yı geçtin. Dalalette Sofestailerin *“laedriye”* taifesinin üstadı oldun. Kezzaplıkta Müseylimetü'l-Kezzab'ı unutturdun. İslâmiyet'in rüknü olan iman hakikatlerini aklî ve naklî bürhanlar ile güneş gibi gösterip hatta kalp ve hislere de hisse vererek bütün duygu ve letaife

---

izanî bir şekilde yerleştiren, ulvî hisleri doyurup heyecana getiren on binlerce sahifeyi görmedin de, bir iki cümlelik şiiri bahane ederek o güneşi balçıkla sıvamak istedin.

Risale-i Nur'dan [Onuncu Söz](#), bu alem-i şehadet perdesi arkasında bir mahkeme-i kübra ve bir dar-ı mükafat ve ihsan ve bir dar-ı mücazat ve zindan menzilleri olduğunu cüz külden küçük olduğu kat'iyetinde ispat eder.

[On Birinci Söz](#), hikmet-i kâinatın ve şecere-i hilkatin sırrını çözüp, şu memleket-i Rabbanîye'de kurulan menziller, açılan sergiler, o şecereye takılan salkımlar, asılan maslahatlar nelerdir? O sahifelerde yazılan ayetler ve basılan mühürler ne vecihle kâinatın mimar ve ustasına delalet ettiğini şüphe götürmez bir şekilde ispat eder.

[Yirmi İkinci Söz](#), bu muntazam memleket ve acip alem şehrinde şu kâinat bostan ve bağında semanın yıldızlarla yaldızlanmış güzel yüzünde tanzim, tezyin ve tanzif lisanlarıyla yazılmış Rabbanî ayetleri okutup her şeye şamil bir ilim ve kudretin sahibini tanıttırır ve bildirir.

[İşarat-ül İcaz](#) ve [Yirmi Beşinci Söz](#) ise, Kur'an-ı Azimüşşan'ın kırk vecihle i'cazını ispat ederek, kelam-ı İlahî olduğunu kör olmayanlara gösterir.

Allame **Zemahşeri** ve **Kadı Beyzavi** gibi ekabir-i müfessirinin ulum-u beyan ve belagatta bahr-i bî payan olan **Abdulkahir-i Cürcani** ve **Sekkaki** gibi dahi imamların dest-i efkârlarının erişemediği icaz ve i'caz noktalarını beyan eylemesi, ehl-i insaf olan takdir erbabı nezdinde müsellemdir.

Elhasıl: Dünya sarayının Anadolu kürsüsünde, ekseri enbiya, evliya, urefa yatağı ve İlahi konferans salonu olan şark yaylası ve yirminci asrın sahnesinde asr-ı haziriyyunun huzurunda **“El-ulema-i veraset-ül Enbiya” “Alimler, Peygamberlerin varisleridir.”** sırrının zirvesine yükselen ve **“Bediüzzaman”** lakabıyla dünyada şöhret yapan bir zat, Rahmanî ve fikrî bir nutuk okuyor. O nutkun aslı ve kökü, ne içerde ve ne de dışarıdadır. Doğrudan doğruya Kur'an'a bağlıdır. Bu nutkun sesi Avrupa, Amerika, Asya, hasılı dört kıt'ayı ihtizaza getirip, insaniyet semasında çınladı. Nutkun mahiyeti ve natıkın maksadı ise, her zerre ve mürekkebatı bir fonograf misüllü dile getirerek, varisi bulunduğu iki cihanın fahri Muhammed-ül Arabi (asm.)'ın davasını ilân ve istima ve ispat idi.

Bizler de: mezkur nutku gelecek nesillere ulaştırmak için azm-ü sebatın kırılmaz silahları, delil ve bürhan atomları ile bu nöbetin dönmez, yılmaz ve asla geri çekilmez birer nöbetçileriyiz.